

20. IV. 1919

484 М. М. Мегашава

Него като видѣ Петъръ, казва Исусу:
Господи, а този цор?"

Духъ и материя, това са двата полюса на човѣшкото битие. Подъ
духа се разбира вѣчното, безсмъртното, а подъ материя се разбира прѣ-
ходното, това, което постоянно се сѣня. Следователно, чопѣкъ всѣкога
изнава прѣвъ тѣзи два живота, прѣвъ живота на врѣменното, гдѣто са-
ществуватъ всички философски противорѣчия, заблуждения и прѣвъ свѣта
на безсмъртното, непрониливото. Тѣй че животътъ тукъ на земята е
животъ материаленъ, животъ на заслуженниета. На земята не съществува
никаква истина. Човѣкъ, който обича истината не се измѣчва, не се из-
тежава, не проповѣдва за пари. Всѣки, който убива брата си, за да
донесе свобода на другитѣ, всѣки, който проповѣдва, че културата може
да се насади чрѣвъ убийства, грабежи и насилия, е голѣмъ лъжець.
Маже или жени, които се измудватъ, са лъжци. Следователно, ние съврѣ-
мениитѣ хора на културата, хората на ХХ вѣкъ, който живѣемъ въ слън-
чевата система и сме далечъ 99 милиона мили отъ слънцето, сме на-
валили истината 99 милиона пати отъ действителната и съ такава ис-
тина си служимъ въ свѣта. Значи нашата истина е 99 милионна частъ
отъ истината на слънцето. Вие запитате съврѣмениитѣ хора, защо трѣб-
ва да имъ се проповѣдва истината? Едни казватъ, че има Господъ, а
други казватъ, че няма Господъ; и единитѣ и другитѣ проповѣдници,
обаче, все за пари проповѣдватъ. Като казвамъ, че всѣки проповѣд-
ватъ нѣше за пари, то значи, че всички разбиратъ истината отъ свое
лично, индивидуално гледище. Когато намъ е приятно, когато сме охол-
ни когато стомахътъ ни е нахраненъ, ние мислимъ, че навсякъде има
редъ и порядъкъ. Развали ли се стомаха ни, ние казваме, че свѣтътъ
не върви добръ, обществото не се развива правилно, хората са лени и
т.н. Такава е философията на човѣшкия стомахъ. Слънчевата система,
която прѣдставлява система отъ друга една система, се разглежда, ка-
то единична на стомахъ на тази система. Въ тази система, не е както въ
въ нашата, да има само 7 планети, а има 100 милиона слънца.

Това слънце аз го наричамъ дъна. Силата му е 100 милиона пъти по-голяма отъ тази на нашето слънце. А знаете ли каква е силата на нашето слънце? - То всеки денъ излъчва само за земята 545 милиарда, те силата му се равнява на силата на 545 милиарда малени, всѣма отъ които има по 400 конски сили. Значи, всѣкидневно за земята се нужди толкова много машини съ 400 конски сили, за да могатъ да я отопляватъ и освѣтляватъ. Като се върнете у дома си, сиѣтнете колко коштува тази енергия, която се всеки денъ създава. Вие ученитѣ хора на този въкъ, сиѣтнете каква да бѣде енергията на тази свѣтлина, която изпълва пространството на цѣлата слънчева система. Като направите тѣзи изчисления, съ това, въпросътъ, дали има Господъ или не, да се разрѣши, макаръ, че азъ намирамъ за светотатство да се разисква върху този въпросъ.

Тѣзи хора, които казватъ, че има Господъ, както и тѣзи, които казватъ, че нѣма Господъ, азъ ги считамъ за умопомѣкани. Нѣма какво да се твърди или отрича този въпросъ. Всѣки, който отрича, че има Господъ, той върва на половина, а този, който казва, че върва, той на половина не върва. Тѣй че, като съберемъ тѣзи двѣ философии, тѣ съставляватъ двѣ полушария, едното отъ които е тъмно, а другото е свѣтло. Тѣзи, които отричатъ съществуването на Бога, тѣ я са обърнати съ гърба си къмъ Бога, а тѣзи, които върватъ въ съществуването Му, тѣ са обърнати съ лицето си къмъ Него.

Това са вѣрующитѣ и невѣрующитѣ. Като ми се говори за безвѣрие и вѣра, азъ разбирамъ въртенето на земята около нейната ось. Може да ви се виждатъ парадоксални нѣкои отъ моитѣ твърдения, но свѣтътъ е изпъленъ съ парадокси. Бихъ ви попиталъ: защо имате по двѣ очи, а не по три, защо имате една уста, а не двѣ и т.н.? Ще ми отговорите: "Човѣкъ днесъ съ тѣзи купони намира храна едва за едната си уста, за единъ стомахъ, а какво щѣе да бѣде! ако имаше по двѣ усти, два стомаха и т.н.?" Може ли да ми кажете, дали въ другитѣ слънчеви системи има хора съ по нѣколко стомаха, нѣколко мозъци, съ по нѣколко усти и т.н.? Ученитѣ хора казватъ, че на земята има около индустрии съ 120 стомаха. Какъ ще си обясните, такава малка индустрия да има толкова много стомаха, а човѣкъ да има само единъ? До колко е вѣрно това, още не се знае; ученитѣ хора го твърдятъ, но то още не е

3
доказано. ~~Сегашният новѣтъ страда отъ недоказани твърдения. Единствената реалностъ въ свѣта е тази, че човѣкъ страда и живѣе, а има ли Господъ вънъ отъ тебе, това е една твоя мисль, едно прѣположение, една фикция.~~ Господъ не се нуждае отъ вашето доказателство. Дали Той съществува или не. Много смѣшно не бѣде, ако мравкитѣ въ мравуника започнатъ да проповѣдватъ дали съществува Господинъ Дановъ или не. Господъ не иска да знае за нашата философия, дали споредъ нея, Той съществува или не. Това е философия на мравкитѣ.

Слѣдователно, всички вънъ отъ църквитѣ или въ църквитѣ са мравуници, които разискватъ въпроса, има ли Господъ или не. Когато прѣстанемъ да споримъ има ли Господъ или не, свѣтътъ ще се оправн.

Единъденъ, когато се опредѣлите дали вървате или не, че има Господъ, това ще мога да го проверя само, като гледамъ какъ помръдвате устата си. Всички философи са писали цѣли тонове по този въпросъ само съ помръдването и отварянето и затварянето на устата.

Ако философитѣ доказваха съществуването на Бога съ сигурностъ, тѣ трѣбваше да бѣдатъ въ състояние да оправятъ свѣта. Тѣзи които отричатъ, че няма Господъ, трѣбваше и тѣ да са въ състояние да оправятъ свѣта. Обаче, и до днесъ и елититѣ и другитѣ нищо не направиха. Това показва, че и елититѣ и другитѣ са лъжливи философи. Ако отидете при нѣкой вѣруещъ да му поискате пари на заемъ и той не ви даде, то каква полза, че той има надписъ на вѣруещъ, а не ви подкрепи въ такъвъ моментъ, когато се нуждаете. Тогава разликата между единия и другия е само въ надписа, а не и въ вътрѣшното съдържание. Питанъ ви тогава: "Като ви се отворятъ главитѣ, колко пари ви ще имате въ тѣхъ?" Първото нѣщо, което прѣдстои на всички ви, е да се освободите отъ това лъжливо учение и да се убедите, че съществува Богъ. Много интересно не бѣде положението на найката или бабата, ако започнатъ съ реди доказателства или аргументи да убѣждаватъ дѣцата си, че тя единъденъ ще се влюби, ще се ожени и че нейниятъ възлюбленъ съществува нѣкадѣ въ свѣта. Такова е положението на хора, които доказватъ, че съществува Богъ.

4

Няма нужда да се доказва или да се отрича, че има Богъ.

Петъръ запитва Христа: " Господи, а този какво ще прави?" Азъ отговарямъ: " Този цѣли 2000 години ще философствува има ли Господъ или не, възкръсналъ ли е Христосъ или не, наистина ли е прѣстоите въ гроба или не, кое общество е най-добро, коя църква е най-права, какъ ще се спаси свѣта и т. н. Днесъ върху всичко разискватъ, но не и върху самата истина. Свършенните християни ги угодобяватъ на критицитѣ, които, докѣ излезе нѣкоя книга, започватъ веднага да я одобряватъ или не. Свѣтътъ е нълонъ съ такива критици, които критикуватъ Божествената книга, разглеждатъ дали подлежащото или сказаното е поставено на мѣсто, дали този или онзи фактъ е върсетъ и т. н.

Питамъ: " Коя е мѣрката, съ която ти определяшъ тѣзи нѣща? Далъ си нѣкому 1000 лева на заемъ, но следъ това положението ти се затруднява и той ти връща паритѣ. Ти казвашъ: " Отличенъ човѣкъ е този." Защо? - Защото ти е поставилъ малко храна въ стомаха. Стиденъ нѣкадѣ на гости, но отътамъ те измаждатъ. Казвашъ, че тѣзи хора са лоши. Защо? - Защото те измадиха. Това е философията на пълнитѣ и празнитѣ стомахи. Азъ ще приложа самата мѣрка. Ако си здравъ, азъ ще те нахраня, но ако не си здравъ, ако стомахътъ ти е разстроенъ, нѣма да ти дамъ нищо. Следователно, не всѣкога нахранването е добро, както и не нахранването не е всѣкога лошо. Вие казвате: " Въ такива случаи насъ ни трѣбватъ лѣкари." Да, намъ са необходими лѣкари, но при условията, при които днесъ живѣемъ, когато си чукаме главитѣ, когато си застрѣлваме и т. н. Въ деня, когато прѣстанемъ да се боимъ, когато изчезнатъ болеститѣ, нѣма да имаме нужда отъ лѣкари, отъ тѣхнитѣ прибори и инструменти. Вие казвате: " Насъ ни трѣбватъ учители." Да, ако хората се раждатъ, те иматъ нужда отъ учители, но ако не се раждатъ, ако бѣха възрастни, каква нужда щѣха да иматъ отъ учители? Казвате: " Имаме нужда отъ свещеници и проповѣдници." Ами ако хората са просвѣтени, ако не се нуждаятъ отъ проповѣди, тогава щѣха ли да бъдатъ необходими проповѣдницитѣ? Следователно, учители, свещеници, проповѣдници, лѣкари са потребни само тамъ, гдѣто има смъртъ, раждане,

болести, невъзможност. Този род хора ги наричамъ хора на лъжата. Лъжата, на когото кракътъ е изкълченъ, не трябва да го заблуждава, не трябва да му причинява болка, а да го остави да му въздъхне. Тогава питатъ хората: "Какво ще стане съ свѣта?" Много чудна философия у тази. Тази философия прилича на тази на нравитѣ, които мислятъ, че като прѣстанатъ да спорятъ, дали съществувашъ азъ или не, и азъ какътина прѣставямъ да съществувашъ. Така мислятъ и хората, че Господъ е едно понятие въ нашия умъ. Това го казва и Декартъ и други ги философи. И нравитѣ мислятъ, че азъ съмъ едно понятие въ тѣхния умъ и докъ прѣстанатъ да спорятъ за мене и азъ изчезвамъ. Но както тѣхното съществуване не се обуславя отъ мосто, така и мосто - не се обуславя отъ тѣхното. Азъ ви прѣдставямъ една малко критична философия на въпроса. Думата лъжа у я употребяванъ въ силната форма на истината. Тѣй че, споредъ мене, думата лъжа съдържа истина безъ съдържаене. Всяка истина, която нѣма смисълъ въ себе си, е лъжа, или съ други думи казано: всичко празно шие е лъжа. Лъжата е една обвивка, въ която може да се поставятъ различни нѣща.

Петъръ запитва Христа: "Какво ще ми прави този?" Богословитѣ се интересуватъ, какво е истината да каже Христосъ съ тѣзи думи. Христосъ искаше да каже, че ва въ блуде въ нравуника ще има голѣми тълкувания за Него, хляди и хляди тонове ще се пишатъ за Него, но свѣтътъ ще се оправн и безъ това писане. Казва се въ Писанието, че Петъръ и Иоанъ били обвинени отъ Христа. Какво се разбира подъ думитѣ любовъ и обичъ. Подъ любовъ се разбира законъ на самопожертвуването. Самопожертвуването е движение, прѣнатуване на далечни пространства. Подъ обичъ се разбира целростъ, т.е. движение, на което силата не е тѣй мощна, както при любовта. Да обичашъ, значи да градишъ, а да любишъ - значи да носишъ материялъ за този градежъ. Подъ духъ, подъ качества на духа, разбирамъ проявление на сила, затова казвамъ, че духътъ е, който крепи свѣта. Всѣки строй се крепи чрезъ силата, обаче, съвършенитѣ хора разбиратъ силата, като насилне. Нѣкои прѣставятъ законитѣ и ние какво правимъ съ тѣхъ? - Обяснява ги. Ако нравитѣ

6

отричат неото съществуване, трябва ли да ги обясня? Ако аз бих
обяснил, бих обяснил и двата вида хора, които върват и които не вър
ват в Бога и останат правобърнитъ, т. е. хората, които имат са
мо една мърка и съзнават, че животът е едно велико проявление в
свѣта. Когато аз живѣя, чувствавамъ и страдамъ, зная, че съ мене за
едно страдатъ, живѣятъ и чувствуватъ много други същества. Но ще каз
жете, че страданията на една правка не са като моятъ. Какъ ще се до
каже това нѣщо? - Представете си, че до планетата Нептунъ, която е дв
дѣ милиарди мили далечъ отъ слънцето е проточенъ единъ човѣкъ; мо
жете ли да си представите колко голѣмъ ще бъде той изобщо и колко г
голѣми ще бъдатъ неговитъ прѣсти? Като гледате толкова голѣми
прѣсти, вие ще мислите, че тѣзи прѣсти представляватъ нѣщо отдалѣно
отъ цѣлото тѣло и ще започнете да рѣжете прѣститъ му. Знайте, че цѣ
лото същество ще чувствува еднакво болкитъ, както и отдалѣнитъ части,
накаръ и по-малки. Това проявление е общо за цѣлото битие, и ние, кои
то не разбираме законитъ, правитъ сътова пакост и на себе си. Трѣб
ва да знаемъ, че цѣлото живѣщество е единъ общъ организъмъ и затова
всѣки трѣбва да употреби своята дѣятелностъ за подобруването, за бла
гото на този организъмъ. Тѣзи спорове, които съществуватъ вече в
свѣта, не ме интересуватъ и не съмъ въ сила да ги спира. Тѣ иматъ зна
чение само за тѣзи, които влечатъ въ това течение. Ако попаднете ме
жду забцитъ на нѣкое мелнично колело, и дойде нѣкой философъ и ви ка
же, че това е волята на Бога, това не е вѣрно. Волята Божия не е би
ла такава, а това е волята на чийсторъ, който е направилъ колелото.
Азъ създаватъ единъ законъ и казвамъ, че това е волята Божия, и
трѣбва да се изпълнява. Ако ние познаваме Бога, вѣрваме въ Него, и то
значи, че трѣбва да мислимъ, да чувствуваме, да да градимъ, да сме сил
ни като него. Не кажете: "Какъ е възможно да сме силни като Бога?"
Когато намислишъ да направимъ едно зло, ти си силенъ и да го спрешъ.
Когато говоришъ за Бога, ти си силенъ да се спрешъ въ тѣзи си подо
стойни приказки. Богъ, накаръ и да е всемогъщъ, Той никога не поставя
двата си прѣста, за да те стисне. Философътъ е, който те стиска.
Богъ никога не наказва, а ти говори вътрѣшно, почувствуващъ едно разо

чарованно отъ себе си, и отъ близкитѣ си и това показва, че ние не
 сме като Бога. А сега, ние си живѣемъ спокойно, трудимъ се и гледано
 по възможности да се осигуримъ какъто може по-добре. Днесъ свѣтътъ
 е пълненъ съ осигурителни дружества. Гробницата са пълни съ осигурени
 души. Всички умрѣли, за да бъдатъ погребени, за да ги опѣятъ, трѣбва
 да имъ се заплати за всичко. Защо се грижите за тѣзи осигуровки, за-
 що не си зададете въпроситѣ: има ли душа или не, живѣе ли човекъ следъ
 смъртъта си и т.н. Колцина отъ васъ са сигурни, че следъ смъртъта
 си ще продължаватъ да живѣятъ? Всички вѣрватъ, че ще умрѣте и съ това
 животътъ се свързва. Прѣми колко хиляди години влѣзе между хората
 това учение на смъртъта? Учението за смъртъта е една аномалия въ
 живота. Господъ каза на първитѣ хора, че ако ядатъ отъ дървото за по-
 знаване доброто и злото, ще умрѣтъ и ще отидатъ да живѣятъ на земя-
 та и следъ много хиляди години ще се върнатъ при Бога отново.
 Тѣй че смъртъта е материална, а животътъ - духътъ. Материална и духътъ
 са двата различни полюса. Смъртъта прѣдставлява основа на живота, а
 материалитѣ прѣдставляватъ основа на духа, т.е. въ материалитѣ се
 крие горивото за духа. Следователно материалитѣ трѣбва да се сгас-
 тятъ, хората трѣбва да станатъ невѣрници. Бихъ желалъ вънѣмокъ случай
 хората да не вѣрватъ въ нѣкои нѣща, напр. въ злото. Всичко, което се
 пише въ вѣстниците ние му вѣрватъ и затова днесъ свѣтътъ страда отъ
 много вѣра. Такава вѣра, обаче, е безполезна и тя не трѣбва да съде-
 ствува. Учатъ ни, че следъ като умрѣмъ всичко ще се съзри. Какво
 ще се съзри? - Ще се съзрѣтъ противорѣчиата въ живота. Следъ като
 изплатя полицитѣ си, ще прѣстана вѣрата и въ лѣжитѣ. А като прѣстане
 вѣрата на лѣжитѣ, ще прѣстане и вѣрата на доброто въ себе си. Въ ка-
 кво се състои тази вѣра? - Да пада живота и благото на своитѣ братя
 и близки, а за постигането на това нѣщо, трѣбва да се мисли и желае
 само доброто имъ. Де питате: "Какъ може да се оправя това общество?"
 Нѣкои мислятъ, че като дойдатъ болшевикитѣ, тѣ ще го оправятъ. - Не, и
 тѣ ще го забъркатъ. Тамъ гдѣто има бѣсене и колене, нѣма и управление
 на свѣта. Азъ наричамъ болшевикитѣ незаконни дѣца на аристократитѣ.

и царетъ. Това незаконно дѣте казва на баба си: " Ти не остави даски-
тамъ изоставенъ отъ всички, но азъ ще те намеря и ще си откъсна на
стороното. Всички днесъ се стремятъ къмъ чуждата собственост, оба-
че, нѣма собственостъ е само това, което имае въ себе си. Земята е
условие, при което може да живѣемъ; тя е тъй широка, че може да живѣемъ
кадѣто и да искаме, стига да сме доволни отъ това, което имае. Ако не
не си доволенъ отъ земята, дай едно заявление до Бога, като споменешъ,
че тукъ ти е тѣсно. Богъ ще те пита, какъ искашъ да живѣешъ, дали на
Марсъ, Упитеръ, Сатурнъ или другаде и кадѣто поискашъ, Богъ ще изпрати
слугитѣ си да те прѣвѣстятъ. Петъръ запита Христа: " Е Господи, а то-
зи какво ще прави? " Христосъ отговори: " Исавъ е мѣстътъ на любовъ-
та и нему прѣдстои велика задача въ свѣта. Когато дойде денътъ, въ
който ще разберемъ какво трѣбва да правимъ, тогава ще се появи любовъ
та. Доната пита какъ какво ще прави. Той и отговаря: " Ще ми готвишъ,
ще ме нагледашъ, като се върна уморенъ, ще ми постелешъ, а когато не
слушашъ, ще те накажа. " Така казватъ и на чиновниците: ще работятъ, а
когато направятъ нѣкое прѣстапение, ще ги накажатъ; така се казва и
на свещеници, и на проповѣдници и т. н. На свещеницитѣ се казва, че
трѣбва да опѣватъ умирѣнѣ, за да не се вкирисватъ. На владичитѣ се
казва, че ще разглеждатъ дѣла, какъ се женятъ хората, дали правилно е
тѣхното желание да се разведатъ и въз основа на тѣхнитѣ рѣшения ще
имъ се давали ли развода. Въ заключеніе всички служаци по разнитѣ
учреждения чиновници, всички свещеници и учители ще кажатъ: " Боже, бла-
годаримъ ти, че изпълнихме, както трѣбва твоята воля. " Българитѣ редъ
години все казваха: " Да се освободимъ отъ игото на турцитѣ, да влѣ-
земъ въ сѣвъзъ съ сѣрбитѣ и гърцитѣ, но " После, обаче, искаха да се осво-
бодятъ отъ сѣвъзничеството на гърцитѣ и сѣрбитѣ. Освободиха се и отъ
него. Докато едни се освобождаваха на тѣла отъ своитѣ неприятелъ,
други дѣйствуваха задъ тѣла и тамъ се освобождаваха. Тѣзи, които рабо-
тиха задъ тѣла, все за ужаситѣ на войната говориха, а лекираха къмъ
всички да подарятъ кой какво може за войничитѣ, да се облекчи положѣ-
нието имъ и т. н. Всички все за народа работятъ. Дойде денъ, какъвто

е днешният, всички, които са съ пълни джебове, вие мислите, че са поизлизи-
ли, какво трябва своя дълг и казват съ радост: "Христосъ Възкре-
се." Другите имъ отговарятъ: "Наистина възкресе." И съ това се свър-
шва всичко. Но баляниятъ, огорчениятъ, въ дупцата си казва, както рус-
киятъ селянинъ: "Есть деньги - Христосъ Воскресе, нѣту деньги -
смертью смерть." Христосъ не принадлежи само на руснака, Той е общъ
принципъ, който прониква цѣлия човѣшки животъ. Не мислете, че искамъ
да ви подиграя, но ви казвамъ истината тъй, както никой не ви я казва
валъ. Съвършенните учени хора правятъ разни опити съ слънчевитѣ ла-
чи. Тѣ си прѣкарвали единъ слънчевъ лачъ прѣзъ една стъклена при-
на и са забѣлявали, че този простъ слънчевъ лачъ се разлага на се-
демъ цвѣтни лача и това са наричали слънчевъ спектъръ. На всѣки
единъ отъ тѣзи цвѣтни слънчеви лача е било поставяно нѣкакво расте-
ние и в е наблюдавано какво влияние му е указвалъ този цвѣтенъ лачъ
и тѣ ученици казватъ, че свѣтлината е образувана отъ седемъ цвѣта,
но това не е право. Цвѣтоветъ не образуватъ свѣтлината, тѣ се събра-
ватъ въ свѣтлината. Свѣтлината е нѣщо повече отъ цвѣтоветъ. Когато
началите вибрациитѣ на свѣтлината, тя се прѣвърне въ цвѣтово, но
когато се подигнатъ вибрациитѣ и, цвѣтоветъ и качестватъ. Когато каже-
жемъ, че ние се различаваме единъ отъ другъ, то се разбира, че се раз-
личаваме, но когато минаваме прѣзъ нѣколъ призма, защото става прѣчупи-
ване прѣзъ нея, но ниемъ ли прѣзъ нѣколъ събирателна лека, ние сме
еднакви, защото тя не събира. И тѣй, животътъ е една голѣма призма,
прѣзъ която, като ниемъ, нашиятъ животъ се прѣчупва и ние се явява-
ме въ единъ цвѣтъ. Всѣки човѣкъ прѣдставлява единъ цвѣтъ на тази го-
лѣма призма. Ние сме различни до смъртта, но ниемъ ли я смъртта,
всѣки се обединява и сме еднакви. Питате ме: "Ами закъ смъртта
въ какво положение ще се намиране?" Казвате, че закъ смъртта нѣма
никакво съдествуване. Питамъ ви: "Прѣди да се разлеси свѣтлината на
своитѣ съставни цвѣтове, тя имаше ли енергия?" - Да. Тогава закъ та-
зи енергия да не продължава още да съдествува? Какво нѣщо е съдест-
вуването? Съдествуването не е нищо друго, освѣнъ продължаване на Боже-
ствената дѣятелностъ, което показва, че тя е непрѣривна.

Христосъ се обръща къмъ Петра и му казва; "Ти не се смущавай, тѣзи лачи, които ще минатъ презъ Иорданъ, представляватъ любовта, т. е. единъ принципъ." Ще ме запитате: "Какъ ще се образува бадекия строй?" Ако гасеницата, която е на листа си зададе въпросъ: "Какъ мога да туря редъ и порядъкъ въ живота?" Вѣрно е, че тя, като гасеница, не може да туря редъ и порядъкъ въ живота, но като пеперуда, тя ще има всички условия да се развива. Всичките заблуждения се пораждатъ отъ това, че ние искаме да туримъ редъ и порядъкъ навсякъде въ свѣта и мислимъ, че не може да сторимъ това. Господъ е направилъ свѣта отлично, а ние, като го видимъ, не една стая е голѣма, веднага поставяме една стѣна въ средата и ставатъ две стая. Дойде другъ квартирантъ, той постави друга стѣна на кръсть и съ това усложнява живота, а стаятъ ставатъ четири.

Хазватъ: "Ние сме много културни хора." Да, но трѣбва да намалите стаятъ. Ами послѣ? - Послѣ ще залочнете да живѣте въ безсмъртнето на слънчевитѣ лачи. Като дойдемъ до това положение, ние нѣма да мислимъ кой какво нѣмаме ние за насъ, а ще гледаме да даваме най-добри плодове. Ние сме плодове, затова нашитѣ мисли и желания трѣбва да станатъ единствената ни храна, и да ги облагородяваме всеки денъ. Това може да ви го дадеме съ опитъ. Посаждаме една ябълка, но виждате, че редъ години тя ражда само по единъ плодъ. Азъ може да я накарамъ да роди до 1000 ябълки, до я накарамъ да работи зарѣдъ васъ. Засажда-те 100-200 декара земя, за да имате много храна. Дайте на мене само единъ декаръ, азъ ще накарамъ толкова храна, колкото ние отъ вашитѣ 100-200 декара. Ще кажете: "Това е много казано, този човѣкъ много мисли за себе си." Не, азъ мисля за себе си това, което и Господъ мисли за мене. Като залочна да сади този декаръ земя, азъ ще кажа: "Господи, еле съ мене при тази работа, за да докажемъ на учениитѣ хора въ свѣта, че ти може да направятъ много повече отъ това, на което се надѣватъ, но ако си азъ Тебе." Този опитъ може да го направя още днесъ и още днесъ да се измѣни всеки, който пожелае. Единъ може да се измѣни веднага, защото за тѣхъ е донло времето, и ако продължаватъ да живѣятъ така, ще ги отнесе нѣкоя катастрофа, а други не могатъ да се измѣнятъ, защото на нивъ е донло времето. Единъ трѣбва да си завиятъ па-

- 11 -

нишки кула, а други, които са си завели вече нишки, трябва да станат поперуди, да пробият нишки со и да хвърнат. Никон казва: "Спасението на човека е само в църквата." Не, спасението е само в нишка или в поперудата и нейните сокове. Следователно, ако може да вземете в мисълта на някой писател, че може да извадите от там най-хубавите сокове. Никон казва, че Библията е живо слово. Ако тя беше живо слово, то би трябвало, като се постави на главата на някой болен, веднага да оздравее, но не става така, значе тя не е живо слово, а съдържанието се въ нея енергия. Ако може да обърнете тази енергия въ нещо реално, болият ще може да се излекува. Като положите реката си върху главата на някой болен, тази енергия, която се съдържа у нас, ще може да се дръвнуе въ мекна скала.

Христосъ се оръча към Петра и казва: "Когато дойде любовта въ света, т. е. когато дойде Исусъ, когато хората почувствуватъ, че са братя, мекаръ едни да знаятъ повече, а други по-малко, или едни да са по-богати, а други по-сиромаси, тогава ще дойде и царството Божие. Единъ народъ може да е по-богатъ, да има повече знания, да има повече собственности, това не са саществени неща, това са преходни стадии въ живота, както на отделния човекъ, тъй и въ целия народъ. Единъ народъ се намира още въ стадията на единъ нишки, другъ народъ се намира въ стадията на една поперуда, а всички трябва да дойдемъ до положение да преобразуваме своята мисъл така, че да създадемъ нова култура, въ която да няма сиромасия, да няма осакляне, а пакскалѣ да саществуватъ музика и пѣсенъ. Тогава земята ще прилича на една хубаво обработена райска градина, въ която всички хора ще пътуватъ безплатно. Всѣки ще взема никаква длъжностъ, безъ да му се плаща за това нещо. Ене казва: "Това ще бъде въ никакво далечно бъдеще, а докато дойде това време, ако ще бъдете готови. Ене оставяте една гасемца в въ градината на единъ богатъ и въ градината на единъ бѣденъ, тя, обаче, и на двѣ мѣста еднакво ще яде листа и ще развали цвѣтите. Ако оставите една поперуда въ градината на единъ бѣденъ или богатъ, тя ще изсмуца соковете на цвѣтите, безъ да ги повреди."

Христосъ е донесълъ едно учение, за да ни направи вътрѣшно свободни.

Не мислете, че искамъ тукъ предъ васъ да философирувамъ. Топчки или
сво глупци, но азъ облажавамъ глупавитѣ хора. Глупавъ, смивачъ и про-
стодупенъ са синонимни думи. Глупавиятъ опѣкъ се знае едно върун
и не разсказва повече, какво виждо е Богъ, свидетелствува ли Той или не и
т. н. Този човѣкъ знае, че Богъ е добъръ, а иже сме дошеть. Нѣкоя ве-
черъ сто ханички повече, разстройва ви се стомаха, скоро викате ле-
каръ и търсите виновника на вашето разстройство; какъжката била ле-
ча, месото не било тъй прѣсно, готвачътъ не го сгитвалъ добръ и т. н.
Не, никой отъ нѣне не е виноватъ за вашата болестъ, а иже сами себе
си виновни. Подъ хужа разбираме-ае желантѣ, желанията, чувствата, кои
то свидетелствувать въсвѣта, и които иже изжадеме. Споредъ това, какви са
тѣзи чувства, аисли и желания, добри или лоши, такова ще бъде и напе-
то разположение. Прѣди две дни влѣзохъ въ една каца, гдѣто госпожа-
та бѣше рѣзала много лютивъ лукъ. Съ визаното си, веднага усѣтхъ
мириската на лука. Тако би усѣтилъ и единъ чувствителенъ човѣкъ
ловитѣ и добритѣ мисли въ една каца. Ще кажете: "Може ли да се сгот-
ва, безъ да се нареже и опърки лука?" - Да, но докъ се нареже лука, той
губи своята магнетична сила. Ако поставите лука цѣлъ въ яденето,
той нѣма да лети. Така е и съ стиховетѣ въ Писанието. Много пропо-
вѣдници, като започватъ нѣкоя проповѣдь, първо нареждатъ въведение, а
съ това разкясватъ отдѣлнитѣ стихове. Великитѣ философи и писатели
никога не започватъ съ въведение. Когато чета нѣкоя книга, никога не
прѣглеждамъ прѣдисловното и, прѣди да я прочета. Следъ като я проче-
та, тогава прѣглеждамъ и прѣдисловното и. Проповѣдникътъ започва
напр. съ такова прѣдисловие: "Ѣ Господъ създаде свѣта, защото махетѣ
били такива, женитѣ - онакива." Започни просто и кратко: "Богъ съ-
даде свѣта, за да се веселимъ и пѣнемъ." Господъ никога не е пожела-
валъ да се колнимъ, да се бѣсимъ, а е повикалъ всички свои създания, и
нолки в голѣми, облѣчени съ разни костюми да се веселимъ и да пѣнемъ.
Свѣтътъ е широкъ, за всички има мѣсто, радостни и весели бачете. Вие
казвате: "Това е моя частна собственостъ, нѣмамъ право нищо да ми бу-
танъ." Господъ никадѣ не е писалъ, че това или онова е чужда частна
собственостъ. Той навсѣкдѣ пише: "Иже отъ всичко колкото можете,

но не прѣждатъ, работете, но не се нинни трудете, трудете се, но не се мажете." А вие казвате: " Животътъ е сериозенъ, трѣбва да се работи, за да се изплатятъ дълговетъ." Но е дългъ? Казвате: " Имаме дългъ къмъ отечеството си, къмъ народа си, или къмъ всѣки другъ, отъ когото сме взели пари назаемъ." Казвамъ: " Приятели, много н сте взели заемъ, много имате да давате." Азъ нѣмамъ никакъвъ дългъ къмъ българския народъ. Ще ме попитате, защо съмъ дошълъ тогава? - Дошълъ съмъ да ви похваля, да ви повеселя и да ви поговоря, че Господъ не е направилъ свѣтъ тъй, както вие мислите, че всѣки законъ се крепи и това, което вие проявявате, не е българина. Едно време, когато тръгвахъ отъ слънцето, запитахъ " Какво да кажа на българитъ, като отида при тяхъ?" - да имъ кажешь, че трѣбва да бъдатъ честни, умни, добри и справедливи. Ако хората на стонаха живѣятъ така, де може чрезъ нашата артериална система да имъ изпращамо и нашата енергия. Но ако не живѣятъ така, ние де затворимъ крановетъ си и нѣма да имъ изпращамо никаква енергия. Това е, което ни казваха отъ слънцето и азъ предавамъ тѣхнитъ думи. Пѣкога се оплаквате, че нѣмате плодородие. Защо? - Защото не сте честни, добри, умни и справедливи. Тази година на българитъ се отпуща голѣмъ кредитъ, че има голѣмо плодородие, и ако така върватъ следната година, ако спазватъ тѣзи четири качества, де има още 3 по-големо изобилие. Нѣкои мислятъ, че пътуването отъ слънцето до земята е много малко. Отворете очитъ си и ще можете да пътувате до слънцето. Вие въ това отношение приличате на онѣзи инжиниритъ изпльняващъ точно съдѣтѣтъ на машина си, когато дойде въпросъ да бъдатъ сгледвани. Майкитъ казватъ: " Ти като се срецнешъ съ своя възлюбленъ, прибрежвай очитъ си и гледай наоколо, прави се скромна, за да може хубаво да го окосаешъ." Като я види момикътъ, намире я за много скромна, но като се ожени, тогава тя си отваря очитъ, и разбира какво е било нейното благородство и скромностъ и до кога са били необходими. Но, като се срецнатъ момикъ и мома, не трѣбва да си прибрежватъ очитъ, но да ги отворитъ широко и да си кажатъ: " Това съмъ азъ, което ме виждатъ." А сега и двамата говорятъ за благородство. А какъ остава благородството? Той излъгаль 10 момъ, а

говори за честност и чистота. Сащото е и същата, ако и тя има по-добри грешки. Хората се чудят после, защо им се раждат лоши деца. ~~Ние имаме такива вътрешни недъзи в сърцата, умовете и душите си, а после казваме, че Господъ билъ несправедливъ. Азъ отъ какъ живя въ България, спечелихъ си много епитети. Наричатъ ме лъжецъ, поканенъ пророкъ, вагабонтия и др. Всички тѣзи епитети ще ги занеса, като се върна на слънцето. Тамъ ще напипа своите бѣлки и впечатления отъ България. Отъ моята книга ще зависи бъдещето на България тукъ на земята. А ако ме читате, какво въ единствъ съмъ, следъ като имамъ толкова епитети, бихъ ви казвалъ, че съмъ одиелъ екскурвантъ. По какъ начинъ може да читате и за Христа, отъ гдѣ дойде Той и какъвъ бѣше? Да оставимъ за Христа, чека се върнемъ къмъ него. Може да кажете, отъ гдѣ съмъ дондѣ и отъ гдѣ произлиза моята фамилия? Фамилията, която нося е псевдонимъ. Бадата на моя дѣдо билъ много якъ, коравъ, като дѣно. Затова въ му дали този прѣкоръ - Дановъ. Но дѣно има и на бѣчва и на рѣка и на море, та затова интересно е да се знае за какво дѣно се говори. Моето име го има навсѣкдѣ. Горко на онзи, който нѣма дѣно. Тѣй че дѣно въ го има навсѣкдѣ. Всички вие нѣ такъвъ случай сте дановисти, не мое последователи, но хора съ дѣно. И следъ всичко това, турили ми едно прозвище - дановизъмъ. Азъ не съмъ турилъ дѣната въ свѣта. Бихъ желалъ, когато видя нѣкоя чешма, че тече, да я видя, че нѣма дѣно. Съвременниятъ хора трѣбва да иматъ дѣно, и то не по едно или два, а много. Опасно е положението на всѣки, ако има само два дѣна. Ако се задниятъ червата ти и гръцнуля ти, какво ще бѣде тебѣто положение, помъ нѣма място, отъ което да налѣже храната ти. Най-недостатенъ човекъ е този, който има два дѣна въ ума и въ сърцето си. Следователно, едното дѣно трѣбва да бѣде като една плоскостъ, въ която Богъ да се проектира и да дава свѣтлина на хората.~~

Христосъ се обръща къмъ Петра, който бѣше консерваторъ човекъ и искаше да дойде царството Божие само за еврейтъ и съ него се разговаряше. Петъръ обичаше да катохизира и казваше на Христа: "Ти, Господи, не си живялъ много години на земята, не познавалъ хората добре, затова бѣди,

по-предпазливъ." Христосъ му каза: " Махни се отъ мене, ти носишь една дяволска мисълъ." Тъй казваше Петъръ и за Иоана, да не му възлага Христосъ никаква работа, защото билъ младъ. Христосъ му казваше, да остави всѣки човѣкъ да се проявява свободно, тъй както Господъ го е създалъ. Ако си възкъ, прояви се какъвто си в кажи на другитѣ: " Азъ съмъ жестокъ човѣкъ и ако искалъ да да живѣешъ съ мене, да бъдешъ измачванъ по всички правила на моето искусство." Тръбва да бъдешъ искренъ въ себе си и къмъ другитѣ и само по този начинъ ще се прояви любовта. Когато дойде любовта въ свѣта, тя ще внесе нови сокъзи за нова култура. Любовта носи нова материя. Не може да направите едно порцеланово гърне, ако нѣмате такава материя; не може да направите единъ стъкленъ предметъ, ако нѣмате такава материя. Следователно Божествената любовъ носи такава осемция, която ще изработи форми на бъдещия строй. Тъй е, нещастията, които днесъ прѣживяваме, се дължатъ на разрушението, което сега се върши. Когато въ нашия мозъкъ се разрушаватъ нѣкои клетки, настава страдание въ цѣлия организмъ. Ако единъ френологъ постави прѣста си върху главата ви, той веднага ще може да опрѣдѣли вашето положение и настроение. Напр. той ще може да познае дали сте честенъ, справедливъ, дали сте философъ и т.н. Ще кажете: " Опасни сѣ тѣзи хора, които , като пипатъ по човѣкитѣ глави, познаватъ какъвъ е човѣкътъ. Ами онѣзи хора, които пипатъ въ човѣкитѣ умове, сърца и кишки, не са ли по-опасни? " Опасенъ човѣкъ е този, който брѣсно безъ веданъ скуби космитѣ; опасенъ и онзи човѣкъ, който измудва другитѣ хора по всички правила на християнството. Има ли нѣщо по-отвратително, когато въ името на любовта вършимъ най-гълѣбитѣ прѣстапления? Нѣма по-лошо нѣщо отъ това, когато! като обичаме нѣкого, ние го измудваме и съ това той дохожда до положение да изгуби вѣра въ свѣта.

Христосъ каза: " Петре, ти трѣбва да възприемешъ Иоана въ свѣта, т. е. да приемешъ новото учение." Новото учение е учението на любовта. Ще попитате: " Какъ се възприема любовта? " Какъ се възприема топлината? - Излезъ на топло и изложи гърба си. Какъ се възприема свѣтлината? - Отвори органитѣ, съ които тя се възприема. Божествената истина

е за всекиго. Всеки не възприеме от любовта толкова, колкото му е
 необходима. На всеки писател аз гледамъ, като на единъ цвятъ, който
 ще цъвне презъ пролѣтъта. Всеки цвятъ не радва, но важно е дали ще въ-
 зрже. Ако нѣкъ завърже, опасно е плодътъ му да не окапе. Ако узрѣе
 плодътъ, то няма единъ отличенъ писателъ. Следователно, всеки ученъ
 човѣкъ, всеки писателъ или всяко духовно лице, отъ плодотъ на който
 излизатъ добри мисли, добри сокове, е благословенъ. Затова съ изпрате-
 ни писателѣтъ и добриятъ жоръ въ свѣта. Иде време вече, когато сърца-
 та на хората ще цъвнатъ тъй както растенията цъвятъ и горко томува,
 който не иска да цъвне. Такъвъ човѣкъ умира. Искайте всички да
 цъвнатъ и да възвратъ. Ще кажете: "Този философъ тъй казва; Билъ тъй
 казва. Оставете кой какво казва, но вижте, че слънцето пече и обърнете
 те погледа си къмъ него. Не мислете, че ще може безъ слънце на този
 свѣтъ. Велика идея е свързана съ слънцето. Хора, които не обичатъ
 слънцето, не обичатъ и Бога. Ще кажете: "Моисей е казалъ да не се
 покланяш на слънцето. Вѣрно е това, слънцето нѣма нужда да му се
 кланяш и служиш, то само дава, а ти взимай, колкото можешъ повече.
 Смѣшно е когато нѣкой великъ човѣкъ ти дава много, а вие искате да
 му се отплатите. Вие благодарете, че е донѣлъ и прилагайте това,
 което е донѣлъ. Неосъзнано се интересувате много за България, бие се
 за нея, но слѣдъ 100 или 1000 години, чии потомци ще бидете? Кажете
 те си навѣрно въ себе си, че слѣдъ 1000 години ще бидете въ гроби-
 цата. Какво нѣщо е гробъ? Птицелътъ, като постави своя зародишъ въ е
 едно яйце, този зародишъ остава затворенъ вътрѣ, като въ гробъ, но
 ако има условия за развитието на този зародишъ, отъ него ще излѣзе
 пиленце. Гробътъ е яйцето, т. е. бидеятъ условия и за новъ животъ.
 Да умре нѣкой, значи да се прѣмахнатъ всички прѣчки за развитието
 му и слѣдъ смъртъта да се явятъ нови условия за новъ животъ. Гроби-
 цата е яйцето, което дава новитѣ условия за животъ, а смъртъта е скъ-
 дебниятъ приставъ, който взима всичко непотрѣбно отъ тебе. Като тѣ
 нтрѣгвахъ отъ слънцето, слушахъ да се говори за хората тукъ на за-
 мята, че макаръ и отъ толкова хиляди години пренатъ слънчевитѣ да-

ки, понеже нямат развити мозъци, не могат да разберат какво ни
предлага чрез тях. Но днес вече телепатията е повече развита,
та че могат да разберат какво ни предлага. Някои казват: "Всъ-
ка коза за своя кракъ висн." Да, но ипризлата и не е вървана за
своя кракъ. Въ тази философия, няма никакъв смисъл.

Христосъ показа чрезъ Йоана, че младетъ не оправятъ свѣта. Петровци-
тъ нѣма да оправятъ свѣта, нека че навинятъ тѣзи отъ васъ, които сто
петровци, но на тѣхъ днесъ не може да се разчита. И азъ съмъ Петъръ,
но блещете не е наше, а на ивановци. Важна дума е Йоанъ. Йоанъ по-
стави главата си наъ Христа и Го запита: "Господи, кой ще те преда-
де?" Христосъ му каза: "Онзи, който не най-малко обича, той ще не пре-
даде." Онѣзи хора, които иматъ най-малко любовъ, най-малко истина, азъ
ги наричамъ предатели на човѣчеството. Онѣзи, които любятъ, които са
готови да се жертвуватъ, да умратъ доброволно за доброто на другитъ,
азъ ги наричамъ герои въ свѣта. Умира нѣкой човѣкъ, разбирамъ да съ-
здаде нови условия за животъ. Днешното учение на Петра е това: "Ка-
то умира азъ, съ това и цѣль свѣтъ умира."

Като се върнато въ кади, навинето всѣки името си. Сегашнитъ имена нѣ-
ма да ви спасятъ. Кто задо, православната църква, като законолага нѣ-
кого за монахъ, навиня името му. Много дѣтѣ започватъ съ това пре-
имляване на името, но монахътъ по-нататкъ пакъ си върви по старену.

Махнете старитъ си надписи, обърнете внимето надолу, за да изхвърлите
старитъ сокове, всички лъжливи философски учения, всички лъжливи ми-
сли и да внесете новото учение, което иде отъ горѣ надолу. И празне-
то вашитъ шивета и по добле учението отъ оляцето. Ако обикнете слы
оляцето, то ще ви говори отъ такъвъ сладкъ езикъ, какъвто някога не
сте слушали. Понеже не го слушате, затова по нѣкога то ви пече.

Иие, хората на земята сме голѣми консерватори, упорити сме и на нищо
не върваме. Вие не слушате и си казвате: "Отъ гдѣ знаемъ, че и той
не ни лъже." За да проверите колко са върни моятъ думи, прилежете
всичко на опитъ. Ще ви дамъ единъ примеръ, за да видите до какво е
упоритъ българина. Въ единъ манастиръ, при единъ игуменъ живѣлъ цѣль

Един един българин, като слуга. Той бил много упоритъ, и каквото му заповѣждалъ игумена да свърши, всѣкога го изпълнявалъ въ обратната смисълъ. Никога игуменътъ му казвалъ: "Иване, изведи магарето отъ обора навънъ." Слугата го извеждалъ, но го докарвалъ при игумена. Игуменътъ се чудилъ какво да прави съ този упоритъ българинъ. Единъ денъ му дохожда на умъ една свѣтла идея, а именно: рѣшава за въ бъдеще, каквото иска да му направи слугата, да му го каже въ обратна смисълъ, тѣ дано, като го казвали по обикновеному обрат-но, да се дейде до сѣдня резултатъ. Затова, единъ денъ, като били заедно съ слугата и магарето на едно много опасно мѣсто, игуменътъ пръвѣла първия спитъ и казва на слугата: "Иване, тинни магарето надолу, като се надѣвашъ, че той ще изпълни заповѣдта му тѣй, както обиковено я изпълнявалъ." Иване му отговорилъ: "Господарю, никога не съмъ изпълнявалъ твоята заповѣдъ въ прината и смисълъ, затова днесъ ще я изпълни тѣй, както желаешъ." Вутва магарето въ препастьта и то се убива. Така поставятъ и днешнитъ християни. Не трѣбва да възржкнемъ въправа смисълъ новото учение, да бдени искрени, честни и да знаемъ, че всѣка наша дума мисълъ или желание има лояно послѣствие. Не дейде денъ, когато тази наша мисълъ не произведе такъвъ резултатъ, че да ни спре въ нашето развитие. Тя може да произведе у насъ слѣпотѣ, идотство и т.н. Всѣка добра мисълъ може да произведе най-добри резултати. Затова Христосъ казва на Петра: "дай просторъ на Ивана въ твоето сърце."

Викъ желалъ отъ днесъ всички да сте млади, да дадете място на Ивана въ вашето сърце и да не питате повече Господа, дали ще възкръснете. Не всички ще възкръснете, но ще вѣрвате въ възкресението, защото и до умрете. Вместо положенне прилича на това на нѣкой затворникъ, комуто въ зрѣмето, което прѣкарва въ затвора много пъти припада, но все го спасяватъ, за да го обяснятъ единъ денъ, споредъ както е присадата му. Не забравяме много пъти, че животътъ има по-голямъ смисълъ отъ този, който живѣемъ. Затова всички трѣбва да заключимъ да действува-

не индивидуално и колективно, да се пробуждаме мислено и слъдникът
 патъ да не ви срѣщамъ тукъ на земята, а вие да не срѣщнете горъ на
 слънцето и не този начинъ да проверите до колко е вѣрно всичко то-
 ва, което ви говоря. Слънцето е стомахътъ на цялата слънчева систе-
 ма. Тамъ не ви сложатъ единъ богатъ обѣдъ и ако искате да останете
 тамъ, не ви оставятъ, а ако искате да отидете другадъ да работите,
 не ви пуснатъ да си отидете.

И тъй, Христосъ възкръсна, за да даде свободни билете на хо-
 рата за пътуване, да пътува, кой какъто иска, и съ това да се избавятъ
 отъ свършементъ връзки на лъжливата философия.

Това е новото учение, учение на любовъ, милостъ и истина,
 въ дългата смисълъ на тези думи.

Беседа, държана на 20 априлъ, 1919 година.

/ Великъ - донь. /